

Vošli do tunela označeného znakom fialky.

„Máte to tu veľmi priestranné,“ ozvala sa Mia. „Také dlhé a tiché a také...“ Jaromíra sa k nej otočila. Mala prísny pohľad. „... pekné!“ dopovedala rýchlo Mia.

„Nabudúce touto cestou tichšie, prosím! Máme tu rodinku s mláďatami, potrebujú pokoj,“ vysvetľovala Jaromíra. „Toaleta je na konci chodby v samostatnej dutine,“ povedala Mii a ukázala tým smerom. „Prosím o dodržiavanie maximálnej hygieny. Každú jamku treba starostlivo zahrabať.“

Jaromíra zrazu zastala. Na chodbe ju niečo zaujalo. Prestala s vysvetľovaním a podišla k miestu, ktoré pritiahlo jej zrak. Vyzeralo to na prázdnu škrupinu z vtáčieho vajca.

Jaromíra ju nahnevane zodvihla.

„Ach, deti, deti. Budem si musieť znova s vami pohovoriť,“ povedala si pre seba.

*Fíha*, pomyslela si Mia. *Mala by si sa ísť pozrieť k líštatám!* a schuti si mňaukla.

Jaromíra na ňu prísne pozrela.

„Za týmito dverami je tvoja komnata. Nájdeš v nej všetko potrebné. Jedlo sa podáva každé tri hodiny v zásobárni,“ vysvetľovala Jaromíra.

„Je to na konci chodby so znakom červíka. Večera je o hodinu. Tam ťa oboznámim s ďalšími pravidlami. Prosím, buď presná,“ povedala, otočila sa a potichu odbehla.

Mia nevedela, či sa má tešiť alebo netešiť na večeru. Už teraz sa jej zdalo, že jej z tých pravidiel narástla hlava.

